

Manden bag rovfuglefredningen.

AF VAGN HOLSTEIN.

I april 1954 har landbrugsministeriet udsendt følgende bekendtgørelse om fredning af rovfugle.

»I henhold til den landbrugsministeren ved § 18 c i lov om jagten af 28. april 1931 givne bemyndigelse påbydes herved fuldstændig fredning af Hvepsevåge, Vandrefalk, Blå Kærhøg, Rørhøg og Hedehøg i årene 1954, 1955 og 1956.

De ovennævnte år fastsættes derhos følgende jagttider for de herefter jagtbare rovfugle:

Musvåge	1. november-31. januar
Spurvehøg	1. november-31. marts
Duehøg (Hønsehøg)	1. november-31. marts

Den i jagtlovens § 6 stk. 1 og § 16 litra c, sidste stykke hjemlede adgang til de heri nævnte tilfælde at nedlægge spurve- og duehøge opretholdes uændret.

Herudover kan vedkommende politimester tillade nedskydning af enkelte individer af de ovennævnte rovfugle, når disse forvolder væsentlig skade på fjerkræ- og vildtbestanden.

Andragende om dispensation af andre grunde må indsendes til landbrugsministeriet.

Landbrugsministeriet, den 7. april 1954.

J. SMØRUM/A. M. LYNÆS.«

Hos alle fuglevenner og elskere af den danske natur i så uberørt tilstand som muligt må ovennævnte bekendtgørelses fremkomst vække den største glæde og taknemmelighed, idet et længe næret håb og ønske dermed er blevet opfyldt, eller i hvert fald er gået i delvis opfyldelse.

Rent umiddelbart rettes taknemmeligheden selvsagt mod landbrugsministeren, som har truffet den afgørende beslutning; men på dette sted skal det imidlertid fremhæves så kraftigt, som muligt, at takken for det opnåede resultat først og fremmest skal rettes til vekselerer C. J. TILLISCH, der som ene mand gennem to års utrætteligt arbejde har tilvejebragt og bearbejdet det mægtige materiale, som har dannet grundlaget for det memorandum i henhold til hvilket landbrugsministeren

har truffet den endelige afgørelse om forlænget fredningstid for rovfuglene.

For den, der har fulgt sagens gang fra start til afslutning, således som jeg har gjort, vil vekselerer TILLISCH's glødende interesse for rovfuglenes sag og hans intet mindre end imponerende arbejdsindsats, som selv forbigående skuffelser ikke formåede at dæmpe, stå som et lysende eksempel på, hvad en enkelt mand formår at udrette, når han er besjælet af den rette ildhu og af en ukuelig begejstring.

Nu da resultatet af hans årelange møje foreligger i form af den udsendte bekendtgørelse kan man dog ikke lade være – sammen med ham – at udstøde et lille hjertesuk over, at han ikke fuldt ud nåede det mål, han havde sat sig, nemlig at skaffe totalfred for alle vore rovfugle; men selv om Duehøgen, Spurvehøgen og Musvågen stadig må jages på visse tider af året, så er opnåelsen af deres forlængede fredningstid dog et så uomtvisteligt gode, at man kun kan glæde sig derover og i hvert fald står det fast, at C. J. TILLISCH gennem sin indsats for rovfuglenes sag har indskrevet sit navn uudslætteligt i Danmarks ornithologiske historie; men også i vore nabolande – først og fremmest i Sverige – vil navnet TILLISCH utvivlsomt blive mindet til sene tider, fordi han har skaffet de skandinaviske rovfugleskarer frit lejde i fremtiden på deres træk gennem Danmark forår og efterår.

Forhåbentlig vil det, når de tre »prøveår« er forløbet, vise sig, at rovfuglefredningen kan gøres permanent, uden at jægerne derfor føler, at deres interesser bliver gået for nær. Som et fingerpeg i denne retning må i hvert fald tages det meget glædelige faktum, at TILLISCH under sit arbejde med rovfuglesagen har mødt megen forståelse og velvillie hos de ledende jagtorganisationers mænd, hvilket utvivlsomt for en stor del skyldes den loyalitet og objektivitet, hvormed han har forfægtet sine meninger og som også i høj grad har præget det af ham forfattede memorandum, der har været forelagt alle de organisationer, for hvem spørgsmålet om rovfuglenes fredning har interesse på den ene eller den anden måde.

At kæmpe med åbent visir har alle dage været anset for sand ridderfærd; og ingen kan med rimelighed påstå, at rovfuglenes ridder – C. J. TILLISCH – ikke har ført sin lanse efter de bedste traditioner.